

1

Lukas staarde Rosalie verbijsterd aan. Ze had hem net verteld dat ze weer bij hem wilde komen wonen. Ze leek het echt te menen. Toch heel even.

‘Ik kan toch niet weten wat ik wil’, zei ze toen wanhopig. ‘Ik leer mezelf pas opnieuw kennen en moet nog ontdekken hoe alles zat.’

‘Dat kan ik je heel precies vertellen’, antwoordde hij.

‘Jij en je Sandra... Jullie hebben alleen maar tegen me gelogen’, snauwde ze. ‘Ik moet het allemaal zelf ontdekken, stap voor stap.’

‘Dat mag je ook, maar dan zonder mij.’ Ze vond echter niet dat hij zijn verantwoordelijkheid, die hij volgens haar had, mocht ontlopen.

‘Nee, dat wil ik samen met jou doen’, hield ze vol. ‘Ik ben nog altijd je vrouw!’

‘Maar we houden al lang niet meer van elkaar’, bracht hij ertegenin.

‘Dat zeg jij!’ Hij schudde zijn hoofd. Hoe stelde Rosalie zich dat dan voor? Wilde ze hem dwingen van haar te houden? ‘Ik wil ons ten minste een kans geven’, zei ze en ze greep de telefoon om de opdracht te geven haar spullen terug te brengen naar Lukas’ woning. Maar zo gemakkelijk legde hij zich er niet bij neer.

‘Ik heb nu een relatie met Sandra. En wij houden heel veel van elkaar.’ Rosalie maakte glimlachend een wegwuivend gebaar.

‘Weet je nog dat je in het casino zo veel geld had gewonnen en we champagne hebben gedronken?’ Hij sperde verbaasd zijn ogen open. Herinnerde ze zich dat? ‘Het was zo leuk’, zei ze. ‘Je hebt me opgetild, rondgezwierd, we konden het zo goed met elkaar vinden...’

‘Maar alles wat daarna is gebeurd, was voor niemand goed’, wierp hij op.

‘En nu ben je verliefd op Sandra.’ Hij knikte. ‘Dat bewijst dat liefde snel kan veranderen. Misschien kun je wel opnieuw verliefd worden op mij.’ Hij kreunde ongelovig. Dit was absurd.

‘Je kunt de ene mens niet gewoon vervangen door de andere.’ Plotseling bedacht hij iets. ‘Zou het kunnen dat je gewoon hier wilt komen wonen om Michael vaker te zien?’ Rosalie had toch zelf toegegeven dat ze iets voor dokter Niederbühl voelde? Ze protesteerde echter heftig.

‘Hij heeft mijn leven gered. En hij was vriendelijk tegen me. Ik was vast nog in de war na de coma. Ik wil helemaal niets van dokter Niederbühl. Het enige wat ik belangrijk vind, is dat wij gelukkig worden.’ Ze zou ervoor vechten. Hij wilde haar toch niet met geweld de woning uit zetten?

Cosima werd bijna gek toen ze hoorde dat Werner Saalfeld zijn broer de toelating had gegeven weer in de woning in te trekken.

‘Daar komt niets van in huis!’ riep ze boos. ‘Het is al gek genoeg dat u en uw ex-vrouw hier rondlopen. Ik zal niet nog een Konopka dulden.’

‘En ik dacht nog dat je blij zou zijn met je nieuwe huisge-
noot’, nam André het woord en hij sprak haar heel bewust
aan met ‘je’.

‘Er is hier geen plaats meer!’ snauwde ze.

‘André behoort tot de familie’, antwoordde Werner. ‘Hij
heeft het recht hier te wonen.’

‘Dat zullen we nog zien, wie het recht heeft hier te wo-
nen’, beet ze hen toe. ‘En nu, eruit!’

‘Ik zou niet weten waar ik heen moet’, vleide de chef-
kok. ‘Eerlijk gezegd ben ik heel blij hier terug te zijn.’ Ze
deed alsof ze zijn gevele niet hoorde.

‘Wacht maar tot mijn man thuiskomt’, snauwde ze. Götz
zou dit wel oplossen.

Götz zat op dat moment bij Barbara von Heidenberg in de
ziekenboeg in de gevangenis. Ze lieten elkaar weer los uit
hun passionele omhelzing. Het bezoek was bijna om en
ze hadden nog enkele dingen te bespreken.

‘Hoe staat het met André Konopka?’ vroeg ze een beetje
buiten adem.

‘Ik heb nog niet de kans gehad met hem te praten’, gaf
Götz toe. Barbara keek hem ontevreden aan. Het proces be-
gon al overmorgen. Ze hadden getuigen nodig! ‘Maak je
geen zorgen, alles komt goed’, verzekerde hij haar. ‘Ik weet
hoe ik die man moet aanpakken. En ik maak er vanavond
nog werk van, ik beloof het je.’

Toen Götz in het Fürstenhof terugkwam, stond Ben hem al
op te wachten. De advocaat had allesbehalve zin om met de
zoon van zijn cliënte te spreken, maar Ben liet zich niet zo-
maar wegsturen.

‘Als ik mijn moeder kan helpen door zelf te getuigen, wil ik dat uiteraard doen’, zei hij.

‘Voorlopig zal dat niet nodig zijn’, wuifde Götz zijn aanbod weg. ‘En als de openbare aanklager u ernaar vraagt, moet u weigeren.’ Ben begreep niet waarom. ‘U hebt het recht te weigeren. Niemand kan u ertoe dwingen een getuigenis af te leggen tegen een familielid.’ Ben hield vol dat hij belangrijke informatie kon geven.

‘Werner Saalfeld heeft bijvoorbeeld de uitkering van de levensverzekering behouden, ook nadat hij had vernomen dat Sylvia in werkelijkheid Barbara is.’ Götz snoof minachtend.

‘Dat is inderdaad niet zo netjes van meneer Saalfeld, maar het heeft weinig te maken met de misdaden waarvan men uw moeder beschuldigt.’ Ben zou vast nog de kans krijgen de rechter zijn versie van het verhaal te vertellen. ‘De zogenaamde feiten zijn algemeen bekend en worden behandeld’, zei Zastrow. ‘Maar u, u bent mijn emotionele troef.’ Ben knikte weinig enthousiast. ‘Als zoon bent u veel belangrijker dan alle aanwijzingen samen.’ Het kwam er in een rechtszaak op aan alles op het juiste moment aan te brengen. ‘Als ik al mijn kruit al bij het begin verschiet, zal ik de strijd niet winnen.’ Hoewel Ben er nog altijd geen goed gevoel bij had, sprak hij hem niet meer tegen. Hij wilde alleen maar het beste voor zijn moeder...

‘Rosalie wil ons huwelijk redden.’ Lukas had geen andere keuze gehad dan Sandra op de hoogte te brengen van deze nieuwe ontwikkeling.

‘Ik hoop dat ze geen kans maakt’, antwoordde zijn vriendin met een geforceerd glimlachje.

‘Dat heb ik haar in elk geval wel duidelijk gemaakt.’ Ze konden allebei niet geloven dat Rosalie toch bij hem in het huis wilde blijven wonen. ‘Ze wil het misschien niet laten doordringen, of anders schuilt er iets helemaal anders achter.’ Namelijk dat ze dan Michael vaker zag. ‘Ze zou zo lang op hem kunnen inwerken tot hij bezwijkt.’

‘Als ik Rosalie ook maar een beetje ken, zal ze wel heel andere manieren vinden om Michael om haar vinger te winden’, zei Sandra.

‘Wat wil ze dan?!’

‘Misschien dat wat ze zegt.’ Ook al had Lukas Rosalie duidelijk gemaakt dat hun huwelijk voorbij was, tot nu toe waren bij zijn vrouw alleen maar fijne herinneringen aan hun huwelijk naar boven gekomen. ‘Nu denkt ze dat ze alles wat haar gelukkig heeft gemaakt, zomaar opgeeft.’

‘Dan hoop ik dat ze zich heel snel ook de rest herinnert’, zuchtte hij. ‘Het was namelijk een ramp.’

‘In elk geval is het goed dat ze zich al iets herinnert.’ Sandra probeerde optimistisch te blijven. ‘Misschien herinnert ze zich dan binnenkort ook hoe ze... hoe het ongeval precies is gebeurd.’

‘En dan wordt ze misschien ook weer die goede, oude Rosalie die vast meteen een plan heeft om een intrige tegen ons te beginnen’, vulde hij zuchtend aan.

‘Het zou toch kunnen dat ze is veranderd, op een positieve manier dan’, hoopte Sandra. Maar ze geloofde het zelf niet. Rosalie was alweer begonnen met haar spelletjes...

Eva Krendlinger belde haar broer Jacob opnieuw op. Ze kon maar niet vergeten wat ze in het oude juwelenkistje van haar moeder had gevonden, namelijk het dagboek van haar

moeder, waarin haar moeder had geschreven dat Eva een andere vader had dan Jacob. En er zat een oude foto van haar vader bij. Op die foto stond Alfons Sonnlichler toen hij nog jong was.

‘Is dat niet heel vreemd?’ Eva was nog maar net bij de familie Sonnlichler ingetrokken. ‘Alsof het lot ons samenbrengt...’

‘Ben je zeker dat hij je vader is?’ vroeg Jacob van streek.

‘Ik kan me moeilijk voorstellen dat papa niet mijn echte vader was...’ Maar waarom zou haar moeder in haar dagboek liegen? Het kon toch alleen maar betekenen dat haar moeder een verhouding had gehad met Alfons Sonnlichler en dat ze zwanger was geworden van hem? ‘Ik heb geen flauw idee wat ik nu moet doen.’

‘Je moet het die Sonnlichler vragen’, vond haar broer. Maar dat was niet zo eenvoudig. Eva wist toch niet hoe Alfons zou reageren. En hoe zijn vrouw zou reageren. Stel je voor dat die twee al gehuwd waren geweest, dan had hij zijn vrouw bedrogen...

André trof Cosima die namiddag alleen aan in de woning. Ze dronk net een kopje thee.

‘Wat denkt u hiervan?’ Met veel zwier zette hij een etagère vol lekkernijen voor haar neus op de tafel. ‘Alsof de goden me op het juiste moment naar de juiste vrouw hebben geleid. Smakelijk.’ Cosima moest met tegenzin lachen.

‘Het ziet er lekker uit, maar u denkt toch niet dat ik me door u laat inpalmen?’ Hij was echter niet te stoppen.

‘Betoveren zou een beter woord zijn’, zei hij. ‘En als ik er niet in slaag, hoop ik dat tenminste deze petitfours uw hart kunnen veroveren.’ Net op dat moment kwam Götz Zastrow

binnen. Hij stelde met tegenzin vast dat er een gezellige sfeer heerste tussen zijn vrouw en de chef-kok. Het beviel hem allerminst. Even later vertelde Cosima hem bovendien dat André Konopka opnieuw in de woning woonde.

‘Dat kon ook niet anders’, voegde ze eraan toe. ‘We zullen nu in elk geval geen honger en dorst meer lijden.’ Götz Zastrow vroeg de chef-kok meteen om een gesprek onder vier ogen.

‘Ten eerste: laat mijn vrouw met rust!’ Tevreden stelde André vast dat hij erin was geslaagd Götz Zastrow jaloers te maken. Al ging het de advocaat niet zozeer om Cosima. Hij had de chef-kok nodig voor het proces. En dus veranderde Götz van onderwerp en begon hij over de relatie tussen André en zijn broer.

‘Uit wat ik tot nu toe heb gehoord, was u altijd de mislukkeling die in de schaduw van de succesvolle grote broer stond’, zei hij uitdagend. ‘Hij heeft u behandeld als vuil. U vond het vast niet leuk dat hij de DDR achter zich liet.’ De chef-kok werd nerveus. Hoe kwam Zastrow aan al die informatie? ‘Hij trok naar het rijke Westen en u moest de represailles ondergaan’, ging de advocaat onverstoorde voort. ‘Later, toen jullie in het Fürstenhof terechtkwamen, maakte hij van u zijn ondergeschikte en hij hield u kort. Het ligt voor de hand dat je dan wraakgevoelens ontwikkelt en hem naar de maan wenst, die grote broer die jou altijd opnieuw kleineert.’

‘Wat een onzin!’ protesteerde André. ‘Ik kan het uitstekend vinden met mijn broer.’

‘Maak uzelf toch niets wijs.’ Götz klonk spottend. ‘Ik weet dat u erbij was toen mevrouw Von Heidenberg uw broer probeerde te vergiftigen en tot waanzin te drijven

door hem geneesmiddelen toe te dienen!' Geschokt keek de chef-kok de advocaat aan.

Werner overlegde met de openbare aanklager die zich bezighield met Barbara's proces, Georg Rosenberg. De man kon het niet bepaald goed vinden met Götz Zastrow en was het niet altijd eens met zijn onbeschofte methoden. Hij verzekerde Werner dat hij zich niet zou laten manipuleren door de beroemde en beruchte advocaat. Rosenberg zou onthouden dat Götz had geprobeerd Werner Saalfeld uit te horen over zijn relatie met Barbara von Heidenberg. Zastrow stond bekend voor dergelijke trucjes...

André had begrepen waarheen Götz wilde met zijn kleine monoloog. Hij wilde dat André tegen zijn broer getuigde. Anders zou Barbara vertellen welke rol hij had gespeeld in de vergiftiging van zijn broer.

'Ik laat me niet door u chanteren!' viel de chef-kok boos tegen hem uit. Behalve de getuigenis van zijn cliënte had Götz geen bewijzen voor deze beschuldiging. Het zou zijn woord tegen het hare zijn. 'En iedereen in de rechtszaal zal meteen beseffen dat u deze gemene beschuldigingen alleen maar in het leven hebt geroepen om Barbara's hachje te redden!' Met deze woorden liet hij de advocaat alleen. Die bleef woedend achter.

Het was niet de laatste onaangename situatie voor Götz Zastrow die dag. Hij kreeg namelijk bezoek van Georg Rosenberg, die hem een officiële waarschuwing gaf.

'U hebt geprobeerd een kroongetuige uit te horen en te manipuleren met misplaatste vragen', zei de openbare aanklager

beschuldigend. Götz begreep meteen dat Werner Saalfeld een klacht had ingediend.

‘Ik bereid me voor op het proces en natuurlijk informeer ik bij alle betrokkenen naar de ware toedracht’, verdedigde hij zich. ‘Daartoe heb ik het recht.’

‘Zolang u bepaalde grenzen niet overschrijdt.’ Rosenberg keek zijn tegenstander doordringend aan. ‘Ik waarschuw u. Als ik nog meer opvang over dergelijke trucjes, breng ik de rechter op de hoogte. Weet zij eigenlijk wel dat u in hetzelfde huis woont als Werner Saalfeld?’

‘Daaraan kan ik niets veranderen’, zei Götz. ‘Hij heeft zich als het ware met zijn familie opgedrongen aan de mijne.’

‘Het spreekt niet in uw voordeel’, stelde de openbare aanklager vast. ‘U moet opletten en u gepast gedragen bij de Saalfelds.’ Götz beet op zijn lip en slikte zijn commentaar in. ‘U staat erom bekend veel ophef te veroorzaken met uw zaken’, ging Rosenberg voort. ‘Waag het ditmaal niet. Ik laat niet toe dat dit proces een circusvoorstelling wordt.’

Sandra bracht een bloembak en wasgoed naar Lukas’ woning. Rosalie liet net het bad vollopen.

‘Lukas is er niet’, zei Rosalie toen ze Sandra zag.

‘Ik heb jou ook nodig’, antwoordde Sandra en ze legde de spullen op tafel.

‘Zijn dat Lukas’ overhemden uit de stomerij?’ vroeg Rosalie en ze wees naar het wasgoed. Sandra knikte. ‘Daar hoef jij je in de toekomst niet meer mee bezig te houden. Ik ben Lukas’ vrouw en als er iemand zich om zijn was of post bekommert, ben ik het wel.’

‘Dat mag je met veel plezier doen’, antwoordde Sandra opvallend gelaten en zakelijk. ‘Maar het verandert niets aan

onze relatie. Hij blijft bij zijn besluit om te scheiden van jou.’ Sandra merkte dat het Rosalie kwetste. Maar ze was vastbesloten duidelijkheid te scheppen. Rosalie keek haar rivale nu strak aan.

‘Weet u hoe het voelt om alles te zijn vergeten? Ook gevoelens?’ Sandra sloeg haar ogen neer. ‘Mijn herinneringen komen langzaam terug, samen met mijn gevoelens voor Lukas. Ik laat me hem door niets of niemand meer afpakken.’ Rosalie vocht tegen de tranen. ‘Mijn huwelijk met Lukas is het enige wat is overgebleven van mijn leven voor het ongeval. Ik laat me in geen geval scheiden.’

‘Zit ze nog altijd in de woning?’ Sandra knikte en keek Lukas nadenkend aan. Hij was vooral boos.

‘De herinnering aan jullie gelukkige momenten lijkt echt indruk te maken op Rosalie’, zei Sandra. ‘Daarom wil ze dat jullie huwelijk standhoudt.’

‘Het is gewoon weer een van haar gemene spelletjes’, zei hij somber.

‘Wees toch niet zo hard’, zei zijn vriendin. ‘Ik heb de indruk dat ze wanhopig is. Ze klampt zich vast aan elke strohalm.’

‘Ik ben de foute strohalm’, bromde hij. De twee merkten niet dat Cosima net naar beneden kwam langs de trap en meteen stokstijf bleef stilstaan toen ze Lukas en Sandra in het trappenhuis hoorde.

‘Toch hebben we al enorme vooruitgang geboekt’, hoorde ze Sandra zeggen. ‘Rosalie herinnert zich een fijn moment met jou. Misschien herinnert ze zich binnenkort ook weer dat er weinig zulke momenten waren.’

‘Dat hoop ik dan maar’, kreunde hij.

‘Ze zal dan snel zelf tot het besef komen dat het geen zin heeft.’ Een gevoel van angst becroop Cosima. Rosalie herinnerde zich iets?!

‘We moeten nu in de eerste plaats blij zijn voor Rosalie dat haar geheugen toch al voor een klein stukje terug is gekomen’, vond Michael toen Lukas en Sandra hem op de hoogte brachten van de nieuwste ontwikkeling. Maar amnesie was een onvoorspelbare aandoening. Niemand kon inschatten wanneer Rosalie zich weer alles zou kunnen herinneren. Lukas vertelde ook dat Rosalie erop stond weer in zijn huis te wonen. Die hij met Michael deelde.

‘Lukas denkt dat ze dat alleen maar wil om meer bij u in de buurt te zijn’, vulde Sandra aan.

‘Als ze haar zinnen op iemand heeft gezet, doet ze er alles aan om hem te krijgen’, zei Lukas.

‘Als dat zo is, zal ik haar zwaar ontgoochelen.’ Maar Michael geloofde niet dat Rosalie zo berekend was. ‘Mensen in haar toestand bedenken zelden strategieën op lange termijn. Ze hebben geen verleden meer en daarom kunnen ze zich alleen bezighouden met wensen en emoties in het heden. En die zijn niet beïnvloed door het verleden en dus eerlijk.’ Die indruk had Sandra ook. Maar Lukas noch zij wist hoe ze met de situatie moesten omgaan. Waarom was alles weer zo moeilijk?

Cosima had een brief geschreven voor Rosalie en die laten bezorgen.

‘Lieve Rosalie,’ schreef ze, ‘ik maak me grote zorgen om je en zou graag weten hoe het met je gaat en wat je voelt. Ik zou

graag snel met je willen afspreken, zodat we je toekomst met Lukas kunnen bespreken. Je schoonmoeder en beste vriendin.’

Rosalie staarde nadenkend naar de brief. Lukas had haar gewaarschuwd voor Cosima. Maar haar woorden klonken oprecht vriendelijk en bezorgd...